

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak van de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State op een verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening (artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, hierna: de Awb) en, met toepassing van artikel 92 van de Vreemdelingenwet 2000, op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 31 mei 2012 in zaak nr. 12/6109 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2012 heeft de minister, voor zover thans van belang, tegen de vreemdeling een inreisverbod uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 mei 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, zich onbevoegd geacht om van het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep kennis te nemen en overwogen dat het daartegen gerichte beroepschrift krachtens artikel 6:15, tweede lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift wordt doorgezonden aan de minister. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juni 2012, hoger beroep ingesteld. Voorts heeft de minister de voorzitter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij meeromvattende beschikking van 9 oktober 2009 is de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd met terugwerkende kracht tot 5 maart 2009 ingetrokken. Tevens is de vreemdeling opgedragen Nederland te verlaten.

Bij besluit van 22 februari 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten en tegen hem een inreisverbod uitgevaardigd.

2.2. De minister klaagt dat de rechtbank het tegen het inreisverbod gerichte beroepschrift van de vreemdeling ten onrechte krachtens artikel 6:15, tweede lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift aan hem heeft doorgezonden.

2.3. De door de minister in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling reeds beantwoord bij uitspraak van 15 juni 2012 in zaak nr. 201203301/1/V3 (www.raadvanstate.nl). Uit overweging 2.3.6, derde alinea, van die uitspraak, waarbij de voorzitter blijft en waaraan de grief niet afdoet, bezien in verbinding met de hiervoor onder 2.1 weergegeven feiten en omstandigheden, volgt dat tegen het inreisverbod rechtstreeks beroep openstond.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank zich daarin onbevoegd heeft geacht om van het beroep tegen het inreisverbod kennis te nemen. De voorzitter zal de zaak met toepassing van artikel 55, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om

te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6. De voorzitter zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen.
De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 31 mei 2012 in zaak nr. 12/6109, voor zover de rechtbank zich onbevoegd heeft geacht om van het beroep tegen het inreisverbod van 22 februari 2012 kennis te nemen;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten;
- V. wijst het verzoek af.

Aldus vastgesteld door mr. N. Verheij, als voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Verheij
voorzitter

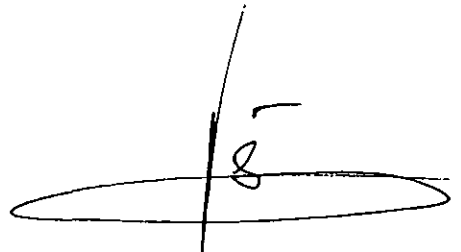
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2012

480-737.

Verzonden: 24 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

11

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Assen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaksnummer: A WB 12/6109

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 31 mei 2012 in de zaak tussen

geboren op
van Angolese nationaliteit,
IND-dossiernummer: 1103.04.1146,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. I. Petkovski, advocaat te Deventer,

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.R. de Groot, procesvertegenwoordiger.

Procesverloop

Bij besluit van 22 februari 2012 (het primaire besluit) heeft verweerder aan eiser de verplichting opgelegd terug te keren naar zijn land van herkomst, dan wel een ander land buiten de Europese Unie waar zijn terugkeer is gewaarborgd (terugkeerbesluit). Daarbij is tevens een inreisverbod uitgevaardigd tegen eiser.

Eiser heeft tegen het primaire besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 24 mei 2012. Eiser en zijn gemachtigde zijn met voorafgaande kennisgeving niet ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Overwegingen

1. De rechtbank neemt de volgende, door partijen niet betwiste feiten, als vaststaand aan. Eiser heeft op 12 februari 1999 in Nederland asiel aangevraagd. Hij is in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Op 9 oktober 2009 heeft verweerder besloten om deze verblijfsvergunning in te trekken met terugwerkende kracht tot 5 maart 2009, de dag waarop volgens verweerder de verplaatsing van eisers hoofdverblijf buiten

Zaaknummer: AWB 12/6109

2

Nederland is vastgesteld. Eiser heeft tegen deze beschikking geen rechtsmiddel ingesteld. Eiser is op 22 februari 2012 in vreemdelingenbewaring gesteld.

2. In het bestreden besluit heeft verveerder eiser de verplichting opgelegd de Europese Unie onmiddellijk te verlaten, omdat is gebleken dat het risico bestaat dat eiser zich aan het toezicht zal onttrekken. Daarnaast heeft verveerder in het bestreden besluit een inreisverbod opgelegd als bedoeld in artikel 66a, eerste lid, Vw 2000. Dit verbod gaat in op het moment van uitreis en geldt voor een periode van twee jaar. Volgens verveerder blijkt uit het gehoor niet van feiten en/of omstandigheden op grond waarvan afgezien zou moeten worden van de uitreiking van het inreisverbod.

3.1 De rechtbank stelt vast de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die aan eiser was verleend, bij besluit van 9 oktober 2009 is ingetrokken. Daarbij is onder het kopje "rechtsgevolgen van deze beschikking" vermeld dat de intrekking tot gevolg heeft dat eiser met ingang van de dag waarop de beroepstermijn is verstreken, niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en dat hij Nederland uit eigen beweging dient te verlaten voor het einde van de beroepstermijn. Daarmee is in het besluit van 9 oktober 2009 reeds de door de Terugkeerrichtlijn vereiste administratieve vaststelling vervat dat het verblijf van de derdelander onrechtmatig is of wordt en dat er een terugkeerverplichting is. Na een zodanig besluit hoeft geen afzonderlijk terugkeerbesluit meer te worden genomen. Dat betekent dat het terugkeerbesluit van 22 februari 2012 ten overvloede is genomen en geen rechtsgevolgen in het leven kan roepen. Het beroep voor zover gericht tegen het terugkeerbesluit, is dan ook niet-ontvankelijk.

3.2 Met betrekking tot het beroep gericht tegen het inreisverbod, overweegt de rechtbank als volgt. Op grond van artikel 66a, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, vaardigt verveerder een inreisverbod uit tegen de vreemdeling die Nederland niet uit eigen beweging binnen de daarvoor geldende termijn heeft verlaten. In dat geval wordt het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking uitgevaardigd, dan wel door een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit. Eiser heeft niet aan de hem op 14 april 2011 opgelegde vertrekplicht voldaan. In dat geval wordt het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking uitgevaardigd. Het bestreden besluit betreft dus een zelfstandig inreisverbod als bedoeld in artikel 66a, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. In dat geval is het rechtsmiddelenregime van Afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 van toepassing. De in artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde uitzondering geldt niet als het een zelfstandig inreisverbod betreft. Eiser had dus het rechtsmiddel bezwaar in moeten dienen. De rechtbank is niet bevoegd ten aanzien van het beroep voor zover gericht tegen het inreisverbod.

3.3 Het beroep gericht tegen het terugkeerbesluit is, gelet op het voorgaande, niet-ontvankelijk. Het beroep gericht tegen het inreisverbod zal de rechtbank met toepassing van artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht doorzenden om het als bezwaarschrift te behandelen.

4. Gelet op het voorgaande behoeft hetgeen namens eiser is aangevoerd geen bespreking meer.

5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer: AWB 12/6109

3

Beslissing**De rechtbank:**

- verklaart het beroep niet-ontvankelijk voor zover het is gericht tegen het terugkeerbesluit;
- verklaart zich onbevoegd kennis te nemen van het beroep gericht tegen het inreisverbod.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M.M. Oostdam, rechter, bijgestaan door R. de Boer, griffier. Deze uitspraak is in het openbaar uitgesproken op 31 mei 2012.

griffier

rechter

Afschrift verzonden op:

31 MEI 2012**Rechtsmiddel**

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. De vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen, zijn opgenomen in artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht en artikel 85 van de Vreemdelingenwet 2000.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JUN 2012	
ZAAKNR.	502/1
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: A. van de Burgt
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te
Assen van 31 mei 2012
met kenmerk AWB 12/6109

Inzake:
H. Pereira
met IND-kenmerk 9902.12.2045
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. I. Petkovski
advocaat te Deventer, Zandpoort 16A, 7411 BM

Procesvertegenwoordiging
Zwolle

Postbus 258
7600 AG ALMELO

Contactpersoon:
mr. R.R. de Groot
Doorkidsnummer 038 888 62 52

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (verder: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen van 31 mei 2012, verzonden op 31 mei 2012, met kenmerk Awb 12/6109 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 22 februari 2012 niet-ontvankelijk heeft verklaard voor zover het is gericht tegen het terugkeerbesluit en zich onbevoegd heeft verklaard kennis te nemen van het beroep dat gericht is tegen het inreisverbod en dat beroep, op grond van artikel 6:15, eerste lid, Awb, aan de Minister heeft doorgezonden ter afhandeling als bezwaar.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij beschikking van 22 februari 2012 is aan verweerder een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaren.
- 2.2 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 22 februari 2012 niet-ontvankelijk verklaard voor zover het is gericht tegen het terugkeerbesluit en zich onbevoegd verklaard kennis te nemen van het beroep dat gericht is tegen het inreisverbod en dat beroep, op grond van artikel 6:15, eerste lid, Awb, aan de Minister heeft doorgezonden ter afhandeling als bezwaar.

3 Grieven

- 3.1 Ten onrechte oordeelt de rechterbank in de bestreden uitspraak op blad 2 in rechtsoverweging 3.2:

"Met betrekking tot het beroep gericht tegen het inreisverbod, overweegt de rechtbank als volgt. Op grond van artikel 66a, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, vaardigt verweerder een inreisverbod uit tegen de vreemdeling die Nederland niet uit eigen beweging binnen de daarvoor geldende termijn heeft verlaten. In dat geval wordt het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking uitgevaardigd, dan wel door een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit. Elser heeft niet aan de hem op 14 april 2011 opgelegde vertrekplicht voldaan. In dat geval wordt het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking uitgevaardigd. Het bestreden besluit betreft dus een zelfstandig inreisverbod als bedoeld in artikel 66a, eerste lid, onder b, van de Vw 2000. In dat geval is het rechtsmiddelenregime van Afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 van toepassing. De in artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde uitzondering geldt niet als het een zelfstandig inreisverbod betreft. Elser had dus het rechtsmiddel bezwaar in moeten dienen. De rechtbank is niet bevoegd ten aanzien van het beroep voor zover gericht tegen het inreisverbod."

- 3.2 Ten onrechte oordeelt de rechterbank in de bestreden uitspraak op blad 2 in rechtsoverweging 3.3:

"Het beroep gericht tegen het terugkeerbesluit is, gelet op het voorgaande, niet ontvankelijk. Het beroep gericht tegen het inreisverbod zal de rechtbank, met toepassing van artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht, doorzenden om het als bezwaarschrift te behandelen."

4 Toelichting op de grieven

- 4.1 De Minister stelt voorop dat de wetgever bij de implementatie van richtlijn 2008/115/EG (hierna: de richtlijn) heeft beoogd ten aanzien van de hiermee geïntroduceerde onderscheiden besluiten, te weten het terugkeerbesluit en het inreisverbod, een concentratie van rechtsmiddelen te bewerkstelligen. Daarnaast wordt het onwenselijk geacht dat voor een vreemdeling die nimmer een aanvraag om een verblijfsvergunning heeft gedaan een ander rechtsmiddelenregime zou gelden dan voor een vreemdeling die een dergelijke aanvraag wel heeft ingediend en (inmiddels) is uitgeprocedeerd.
- 4.2 Niet in geschil is dat ten aanzien van de vreemdeling op 9 oktober 2009 - de rechtbank spreekt hier kennelijk abusievelijk van een aan verweerder op 14 april 2011 opgelegde vertrekplicht - een terugkeerbesluit is uitgevaardigd en dat de vreemdeling zich niet heeft gehouden aan de daaruit voortvloeiende verplichting Nederland binnen de daarmee gestelde termijn te verlaten. Naar de letter van artikel 62a, eerste lid onder a Vw 2000 behoeft de Minister derhalve niet andermaal een terugkeerbesluit ten aanzien van de vreemdeling uit te vaardigen.
- 4.3 Uit het vorenstaande volgt echter niet dat het terugkeerbesluit, uitgevaardigd op 22 februari 2012, niet kan worden aangemerkt als een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 62a, tweede lid Vw, gelezen in samenhang met het eerste lid van dat artikel. In dat verband wijst de Minister er op dat de situatie welke zich in casu heeft voorgedaan, wordt beschreven in artikel 68a, eerste lid, onder b, Vw 2000. Daar wordt immers gesproken van een inreisverbod dat wordt uitgevaardigd door middel van een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.
- 4.4 Vorenstaande vloeit eveneens voort uit de richtlijn. Blijkens artikel 3, zesde lid, alsmede artikel 11, eerste lid van de richtlijn wordt een inreisverbod immers steeds samen met een terugkeerbesluit genomen.
- 4.5 Nu het terugkeerbesluit van 9 oktober 2009 in rechte vaststaat, heeft de Minister bij besluit van 22 februari 2012 een terugkeerbesluit en inreisverbod aan verweerder opgelegd, dat dient te worden beschouwd als wijziging van het besluit van 9 oktober 2009, voor zover dit ziet op de terugkeerverplichting. Middels dit terugkeerbesluit wordt gestipuleerd dat de vertrektermijn inmiddels is verlopen en derhalve is voldaan aan de voorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod. Dit besluit is daarmee, gelezen in samenhang met het besluit van 9 oktober 2009, aan te merken als een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste en tweede lid Vw 2000. Derhalve is artikel 75, aanhef en onder c, Vw van toepassing. Tegen het terugkeerbesluit alsmede het daarmee verbonden inreisverbod van 22 februari 2012, dat tezamen beschouwd dient te worden als meesomvattend besluit zoals omschreven in artikel 6, zesde lid van de Terugkeerrichtlijn, is dan ook terecht beroep ingesteld door verweerder. Van een (al dan niet) partiële niet-ontvankelijkheid van dit besluit kan naar het oordeel van de Minister dan ook geen sprake zijn.
- 4.6 In het licht van vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte het beroep tegen het inreisverbod doorgezonden als bezwaar en had een inhoudelijke beoordeling van dat beroep plaats moeten vinden.
- 4.7 Uit het voorgaande volgt dat de Minister van oordeel is dat het beroep van verweerder gericht tegen het terugkeerbesluit ongegrond verklaard had dienen te worden. Het beroep gericht tegen het inreisverbod had ontvankelijk verklaard dienen te worden en vervolgens ongegrond.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door de vreemdeling ingestelde beroep.

~~A. van de Bure, gemachtigde~~

~~Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties~~

~~Immigratie- en Naturalisatiedienst~~

~~Proces Procesvertegenwoordiging~~

~~Vestiging Zwolle~~

~~Postbus 258~~

~~7600 AG Almelo~~

~~telefoon 038 888 6522~~

~~telefax 038 888 6557/6558~~